

32000D0642

L 271/4

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

24.10.2000

DECIZIA CONSILIULUI
din 17 octombrie 2000
privind acordurile de cooperare între unitățile de informații financiare ale statelor membre în ceea ce
privește schimbul de informații

(2000/642/JAI)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolul 34 alineatul (2) litera (c),

având în vedere inițiativa Republicii Finlanda,

având în vedere avizul Parlamentului European,

întrucât:

- (1) Planul de acțiune privind combaterea criminalității organizate a fost aprobat de către Consiliul European de la Amsterdam din 16 și 17 iunie 1997 ⁽¹⁾. Planul de acțiune recomandă, în special, prin Recomandarea 26 litera (e), îmbunătățirea cooperării între punctele de contact care primesc rapoartele referitoare la tranzacțiile suspecte în conformitate cu Directiva 91/308/CEE a Consiliului din 10 iunie 1991 privind prevenirea folosirii sistemului financiar în scopul spălării banilor ⁽²⁾.
- (2) Toate statele membre au înființat unități de informații financiare (UIF) care răspund de colectarea și analiza informațiilor primite în temeiul Directivei 91/308/CEE în scopul stabilirii legăturilor între tranzacțiile financiare suspecte și activitățile infracționale subordonate în vederea prevenirii și combaterii spălării banilor.
- (3) Îmbunătățirea mecanismelor de schimb de informații între UIF este unul dintre obiectivele adoptate de către Grupul de experți privind spălarea banilor creat în cadrul Grupului multidisciplinar privind criminalitatea organizată, cu perspectiva ulterioară a unei îmbunătățiri a schimbului de informații între UIF și autoritățile de anchetă din statele membre și organizația multidisciplinară a UIF, pentru a încorpora cunoștințele din sectorul financiar, de aplicare a legii și judiciar.
- (4) Concluziile Consiliului din martie 1995 au pus în evidență faptul că pentru consolidarea sistemelor de luptă împotriva spălării banilor este necesară intensificarea cooperării dintre diferitele autorități care participă la lupta împotriva acestui fenomen.
- (5) Al doilea raport al Comisiei adresat Parlamentului European și Consiliului cu privire la punerea în aplicare a Directivei 91/308/CEE identifică dificultățile care par a

împiedica în continuare comunicarea și schimbul de informații între anumite unități având un statut juridic diferit.

- (6) Este necesar ca autoritățile competente din statele membre care participă la lupta împotriva spălării banilor să coopereze strâns și să se prevadă o comunicare directă între aceste autorități.
- (7) Statele membre au adoptat deja cu succes acorduri în acest domeniu, întemeiate în principal pe principiile enunțate în modelul de memorandum de înțelegere propus de către rețeaua mondială neoficială a UIF, denumită „Grupul Egmont”.
- (8) Statele membre trebuie să organizeze UIF astfel încât informațiile și documentele să fie transmise într-un termen rezonabil.
- (9) Prezenta decizie nu aduce atingere nici unei convenții sau acord referitoare la asistența reciprocă în materie penală între autoritățile judiciare,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

(1) Statele membre se asigură că UIF înființate sau desemnate să adune informațiile financiare comunicate în scopul combaterii spălării banilor cooperează în conformitate cu competențele lor naționale în vederea completării, analizării și investigării informațiilor pertinente în cadrul UIF privind orice fapt care ar putea constitui un indiciu al spălării banilor.

(2) În sensul alineatului (1), statele membre veghează ca UIF să schimbe, din proprie inițiativă sau la cerere, fie în conformitate cu prezenta decizie, fie în conformitate cu memorandumurile de înțelegere existente sau viitoare, orice informație care le poate fi utilă pentru prelucrarea sau analiza informațiilor sau pentru anchetele efectuate de către UIF referitoare la tranzacții financiare legate de spălarea banilor și la persoanele fizice sau juridice implicate.

(3) În cazul în care un stat membru a desemnat o autoritate de poliție în calitate de UIF, acesta poate comunica informațiile deținute de către această UIF, care fac obiectul unui schimb în aplicarea prezentei decizii, unei autorități din statul membru destinat, desemnată în acest scop și competentă în domeniile prevăzute la alineatul (1).

⁽¹⁾ JO C 251, 15.8.1997, p. 1.

⁽²⁾ JO L 166, 28.6.1991, p. 77.

Articolul 2

(1) Statele membre se asigură că, în sensul prezentei decizii, UIF sunt constituite dintr-o singură unitate pentru fiecare stat membru și că acestea corespund următoarei definiții:

„O unitate centrală națională care, în scopul combaterii spălării banilor, primește (și, în măsura în care are dreptul, solicită), analizează și transmite autorităților competente informațiile financiare comunicate cu privire la bunurile suspectate a fi produse criminale sau sunt solicitate de legislațiile sau reglementările naționale”.

(2) În cadrul alineatului (1), statele membre au capacitatea de a înființa o unitate centrală în scopul primirii sau transmiterii informațiilor spre sau provenind de la organismele descentralizate.

(3) Statele membre indică unitatea care îndeplinește funcția de UIF în sensul prezentului articol. Ele notifică în scris Secretariatului General al Consiliului această informație. Această notificare nu are efecte asupra relațiilor de cooperare care se desfășoară în prezent între UIF.

Articolul 3

Statele membre se asigură că statutul intern al UIF, indiferent că este vorba de autorități administrative, de aplicare a legii sau judiciare, nu afectează îndeplinirea sarcinilor care le revin în temeiul prezentei decizii.

Articolul 4

(1) Fiecare cerere făcută în temeiul prezentei decizii este însoțită de o scurtă prezentare a unor fapte pertinente cunoscute de către UIF solicitantă. UIF precizează în cerere modul în care vor fi utilizate informațiile solicitate.

(2) În cazul în care este prezentată o cerere în conformitate cu prezenta decizie, UIF căreia i se adresează cererea comunică toate informațiile pertinente, inclusiv informațiile financiare disponibile și datele serviciilor de aplicare a legii solicitate, fără a mai fi necesară introducerea unei cereri formale în temeiul convențiilor sau acordurilor aplicabile între statele membre.

(3) O UIF poate refuza să divulge informații care ar putea împiedica o anchetă judiciară în desfășurare în statul membru căruia i se adresează cererea sau, în împrejurări excepționale, în cazul în care divulgarea informațiilor ar avea efecte evidente disproporționate în raport cu interesele legitime ale unei persoane fizice sau juridice sau ale statului membru în cauză sau în cazul în care aceasta nu respectă principiile fundamentale ale dreptului intern. Orice refuz de a efectua o astfel de divulgare este explicată în mod corespunzător UIF care solicită informațiile.

Articolul 5

(1) Informațiile sau documentele obținute în conformitate cu prezenta decizie sunt destinate a fi utilizate în scopurile prevăzute la articolul 1 alineatul (1).

(2) În cazul în care transmite informații sau documente în temeiul prezentei directive, UIF care efectuează transmiterea poate impune restricții și condiții cu privire la utilizarea informațiilor în

alte scopuri decât cele prevăzute la alineatul (1). UIF destinată să se conformează acestor restricții și condiții.

(3) În cazul în care un stat membru dorește să utilizeze informațiile sau documentele transmise pentru anchete sau urmăriri penale în scopurile prevăzute la articolul 1 alineatul (1), statul membru care efectuează transmiterea nu poate refuza acordul pentru o astfel de utilizare, cu excepția cazului în care nu poate face acest lucru în temeiul restricțiilor prevăzute de dreptul său național sau al condițiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (3). Orice refuz de a-și da acordul este explicat în mod corespunzător.

(4) UIF iau toate măsurile necesare, inclusiv privind securitatea, pentru a garanta că nici o altă autoritate, organism sau serviciu nu are acces la informațiile transmise în conformitate cu prezenta decizie.

(5) Informațiile comunicate vor fi protejate, în conformitate cu Convenția Consiliului European din 28 ianuarie 1981 pentru protecția persoanelor în ceea ce privește prelucrarea automată a datelor personale și ținând seama de Recomandarea nr. R(87)15 din 15 septembrie 1987 a Comitetului de Miniștri al Consiliului European de reglementare a utilizării datelor personale în domeniul poliției, cel puțin prin aceleași norme privind confidențialitatea și protecția datelor personale ca și cele care se aplică în temeiul legislației interne pentru UIF solicitantă.

Articolul 6

(1) UIF pot face schimb de informații pertinente, în limita dreptului intern aplicabil și fără să fi fost introdusă vreo cerere în acest sens.

(2) Articolul 5 se aplică informațiilor transmise în conformitate cu prezentul articol.

Articolul 7

Statele membre prevăd și aprobă canale corespunzătoare și protejate de comunicare între UIF.

Articolul 8

Prezenta decizie este pusă în aplicare fără a aduce atingere obligațiilor, prevăzute de Convenția Europol, pe care și le-au asumat statele membre față de Europol.

Articolul 9

(1) În măsura în care este compatibil cu prezenta decizie sau depășește dispozițiile acesteia, nivelul de cooperare dintre UIF, astfel cum este prevăzut prin memorandumurile de înțelegere încheiate sau care ar putea fi încheiate între autoritățile statelor membre, nu este afectat de prezenta decizie. În cazul în care dispozițiile prezentei decizii le depășesc pe cele ale memorandumurilor de înțelegere încheiate între autoritățile statelor membre, prezenta decizie înlocuiește aceste memorandumuri de înțelegere după doi ani de la data intrării în vigoare a prezentei decizii.

(2) Statele membre se asigură că au capacitatea de a coopera pe deplin în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii în termen de cel mult trei ani de la data intrării în vigoare a acesteia.

(3) Consiliul evaluează în termen de patru ani de la data intrării în vigoare a prezentei decizii măsura în care statele membre se conformează prezentei decizii și poate decide să procedeze periodic la astfel de evaluări.

Articolul 11

Prezenta decizie intră în vigoare la 17 octombrie 2000.

Articolul 10

Adoptată la Luxemburg, 17 octombrie 2000.

Prezenta decizie se aplică Gibraltarului. În acest scop și fără a aduce atingere articolului 2, Regatul Unit poate notifica secretariatului general al Consiliului o UIF în Gibraltar.

Pentru Consiliu

Președintele

É. GUIGOU